

Escoles 2030

Ds, 25/10/2014 per Francesc Riu i ...

[Nou ardor](#)

Aquests dies els mitjans de comunicació més prestigiosos fixen la mirada en el que està succeint a Doha, i ens expliquen com els experts en educació de tot el món s'imaginarien que seran les escoles l'any 2030. La trobada que s'hi realitzarà els dies 4, 5 i 6 de novembre serà molt important i donarà pistes per a descobrir els reptes que totes les escoles hauran d'afrontar els propers anys.

Els estudis realitzats per *World Innovation Summit for Education (WISE)* han arribat a conclusions summament interessants. Però són conclusions que no sorprendran els professionals de l'educació inquiets i lúcids que ja fa temps pronostiquen que el futur de les escoles s'assemblarà molt poc al present que tots coneixem i vivim. De fet, algunes escoles d'avui ja estan realitzant allò que serà inevitable ben aviat. Però comporta un desafiament que requereix molta lucidesa i, sobretot, una sòlida formació en els directius de les escoles i en tots els professors.

No costa gaire afirmar que el tipus de professor que es limita a ensenyar allò que els alumnes han d'aprendre no té futur; ja avui, el que els adolescents i joves necessiten més són guies que els acompanyin en la descoberta personal dels coneixements més adequats per a adquirir les competències que necessiten, un camí que podran seguir al llarg de la seva vida. Caldrien professors dedicats al *guiatge* i l'*acompanyament* dels seus alumnes, i no tant a la *docència*.

També sembla evident que l'organització de les aules no tindrà res a veure amb les 'bateries de pupitres' ocupats per alumnes dedicats a realitzar les mateixes tasques amb els mateixos recursos pedagògics, i amb uns professors que han programat fil per randa tot allò que els nois i noies han d'aprendre, perquè serà precisament això el que serà objecte d'avaluació. En les aules renovades, les metodologies més actives facilitaran processos d'aprenentatge diversificats, segons les necessitats i els interessos dels alumnes (*flipped classroom*), i no requeriran ni uns horaris rígids ni la presència simultània de tots els alumnes a l'escola; amb connexió online, es podran quedar a casa i realitzar-hi les tasques prèviament programades.

En efecte, avui els adolescents ja no recorren als llibres per saber allò que volen saber; s'han familiaritzat (i identificat) amb uns estris tecnològics que els permeten accedir a coneixements més actualitzats i més diversos que els que els seus professors solen explicar a l'aula. Amb una bona acció tutorial i l'accés a Internet, els alumnes utilitzaran els recursos que despertin més el seu interès, i els podran compartir amb els seus companys.

D'altra banda, sembla que ja ningú no discuteix que, en el món globalitzat i multicultural, els coneixements que cal aprendre, les relacions interpersonals i la incorporació al món laboral requereixen que l'anglès esdevingui una de les llengües habituals (vehiculars) a totes les escoles.

Totes aquestes previsions són molt raonables i formen part de les conclusions que seran proposades en les jornades de Doha. No obstant això, fa la impressió que els directius d'algunes escoles encara no s'han adonat de la urgència d'innovar i

dissenyar uns plans estratègics que assegurin una ràpida i profunda transformació adaptada a la realitat del propi centre. Potser necessitaran ajut i formació actualitzada. Si no responguessin a aquesta urgència, quin futur podrien preparar?